

Stopa

Bea si s úľavou vydýchla, keď odhalila „klaviristku“. „Ty si mi teda nahnala poriadny strach,“ povedala. Mačka zamňaukala a hrdo odkráčala so zdvihnutým chvostom.

Zdalo sa, že v plesovej sále sa dobre vyzná.

Bea opustila potuchnutú miestnosť a vyliezla po ďalších železných schodoch na tretiu palubu. Tam sa nachádzal ďalší bar, ktorý bol rovnako zaprášený. Všade stáli poloprázdne fľaše a špinavé poháre.

Čo to má znamenať? pýtala sa Bea v duchu. Prečo sa diabolský parník znovu objavil a ako je možné, že sa po rieke plaví bez kormidelníka?

Nad ňou bola ešte jedna paluba, ktorá bola pre cestujúcich bežne uzavretá. Tam sa nachádzal veliteľský mostík, kam mali prístup len kapitán, kormidelník a dôstojníci.

Ten si pozriem a potom rýchlo preč! Bea sa rozhodla bez dlhého rozmýšľania.

Hneď nato oľutovala svoju zvedavosť a srdce jej bilo až v krku. Keď vyšla po železných schodoch k veliteľskému mostíku, uvidela v svetle zapadajúceho slnka v búde akúsi postavu. Niekoľko ľudí stálo pri kormidle.

„No jasné, veď dakto musí ten parník kormidlovať,“ mrmlala Bea, aby si dodala odvahy. „Ha-haló!“ zachrčala.